

Odbor právní
a Krajský živnostenský úřad
oddělení státního občanství a přestupků

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
15.03.2016	Mgr. Andrea Polehlová	KUZL 19882/2016	KUSP 37485/2008 PŽÚ

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor právní a Krajský živnostenský úřad (dále jen „krajský úřad“), jako orgán věcně a místně příslušný podle § 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o státním občanství“), rozhodl v řízení vedeném dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o žádosti [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] zastoupené JUDr. [redacted], advokátkou v [redacted], o vydání potvrzení o tom, že její otec [redacted], nar. [redacted] v [redacted], zemř. [redacted] ve [redacted], byl ke dni úmrtí československým státním občanem, takto:

Žádosti o vydání potvrzení o tom, že [redacted], nar. [redacted] v [redacted], [redacted], zemř. [redacted] ve [redacted], byl ke dni úmrtí československým státním občanem, se podle § 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nevyhovuje.

Odůvodnění:

Dne 13.08.2008 podala paní [redacted] (dále také jen „žadatelka“) žádost, kterou se domáhá vydání potvrzení podle § 24 zákona o státním občanství ve věci zjištění státního občanství svého otce pana [redacted], zemřelého dne [redacted] ve [redacted].

O žádosti bylo krajským úřadem rozhodnuto rozhodnutím čj. KUZL 11897/2009, datovaným dnem 25.03.2009 a vypraveným dne 30.03.2009 tak, že žádosti nebylo vyhověno. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, Ministerstva vnitra České republiky (dále také jen „odvolací orgán“), čj. VS-782/511/2-1993 ze dne 26.08.2010. Oba správní orgány vycházely z následujících skutečností:

Krajský úřad

Zlínského kraje

- Pan [redacted] podepsal dne 14.09.1940 dotazník ke zjištění německé národní příslušnosti (Fragebogen zur Feststellung der deutschen Volkszugehörigkeit) a na základě toho mu byl vydán dne 06.02.1941 průkaz o německé státní příslušnosti.
- Podle § 1 odst. 1 ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské (dále jen „ústavní dekret“) pozbyl uvedeného dne československé státní občanství.
- Dne 24.10.1945 požádal o vydání osvědčení o národní spolehlivosti podle § 1 odst. 4 ústavního dekretu, podle něhož *„Češi, Slováci a příslušníci jiných slovanských národů, kteří se v této době přihlásili za Němce nebo Maďary, jsouce donuceni nátlakem nebo okolnostmi zvláštního zřetele hodnými, neposuzují se podle tohoto dekretu jako Němci nebo Maďaři, schválí-li ministerstvo vnitřní osvědčení o národní spolehlivosti, které vydá příslušný okresní národní výbor (okresní správní komise) po přezkoumání uvedených skutečností.“*
- Okresní národní výbor v Uherském Brodě dne 08.07.1946 vydal osvědčení podle § 1 odst. 4 ústavního dekretu, že [redacted] je osobou národně spolehlivou, je české národnosti a že k podepsání přihlášky k říšsko-německému občanství došlo z donucení či z jiných okolností zvláštního zřetele hodných, totiž nátlakem a hrozbou konfiskace majetku, zničením rodiny a dosazením komisaře do správy lázní i města Luhačovic.
- Ministerstvo vnitřní osvědčení o národní spolehlivosti neschválilo. Učinilo tak výměrem č.j. A-4604-23/12-46-VI/2 ze dne 13.03.1947, který nabyl právní moci dne 03.04.1947.

Shodně se správními orgány věc vyhodnotil také Městský soud v Praze, jenž svým rozsudkem čj. 6 A 223/2010-99 ze dne 25.04.2013 zamítnul správní žalobu žadatelky směřující proti rozhodnutí o odvolání.

Na základě kasační stížnosti se věcí zabýval Nejvyšší správní soud, který dne 18.12.2013 vydal rozsudek čj. 2 As 53/2013-111, jímž zrušil jak rozsudek Městského soudu v Praze, tak také rozhodnutí Ministerstva vnitřní, a tomuto vrátil věc k dalšímu řízení. Ve svém odůvodnění uvedl, že jak soud, tak odvolací správní orgán pochybili, když nesprávně posoudili vliv odkladného účinku přiznaného stížnosti podané v roce 1947 panem [redacted] proti výměru tehdejšího Ministerstva vnitřní (jmenovaný podal dne 07.06.1947 proti výměru Ministerstva vnitřní stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, Ministerstvo vnitřní této stížnosti výměrem č.j. A-4604-12/7-47-VI/2 ze dne 27.10.1947 přiznalo odkladný účinek; o podané stížnosti nebylo nikdy rozhodnuto, Nejvyšší správní soud byl zrušen a nevyřízené stížnosti byly odloženy ad acta). Podle Nejvyššího správního soudu výměr Ministerstva vnitřní je sice formálně pravomocný, nicméně nevyvolal zamýšlené účinky, to je deklaraci ztráty československého státního občanství. Proto na něj lze nahlížet jen jako na jeden z podkladů rozhodnutí, tak jako na kladné osvědčení Okresního národního výboru v Uherském Brodě.

Ministerstvo vnitřní následně vydalo dne 21.03.2014 rozhodnutí čj. VS-782/833/2-1993, kterým s odkazem na ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu původní rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání za účelem posouzení, zda pan [redacted] byl ke dni svého úmrtí československým státním občanem.

V souvislosti s novým projednáním věci krajský úřad doplnil podklady rozhodnutí a dne 09.03.2015 vydal pod čj. KUZL 16869/2015 druhé rozhodnutí ve věci, kterým žádosti opět nevyhověl.

Rozhodnutí krajského úřadu čj. KUZL 16869/2015 bylo k odvolání žadatelky nadřízeným správním orgánem zrušeno pro nezákonnost a věc byla vrácena k novému projednání. Nezákonnost byla shledána v tom, že se krajský úřad „nevypořádal s obsahem žádosti o obnovu řízení ze dne 09.04.1947 a s obsahem stížnosti [redacted] ze dne 27.05.1947, ani se skutečností, že z doložených dokladů lze dle odvolacího orgánu dovodit souvislost mezi zatčením výše uvedených osob gestapem, podpisem Fragebogen [redacted], resp. příslibem jejího podpisu, a propuštěním těchto osob na svobodu“, když dle názoru odvolacího orgánu z ústavního dekretu nevyplývá, že by se hrozící nebezpečí mělo týkat výhradně osoby žadatele o vystavení osvědčení dle § 1 odst. 4 ústavního dekretu, popř. jeho rodiny, a nikoli také osob jiných. Co se týká vyhodnocení jednotlivých podkladů rozhodnutí, podle odvolacího orgánu se nelze odkazovat na tehdejší, nedostatečně odůvodněné závěry Ministerstva vnitra, ale je nutné vlastní závěr náležitě odůvodnit, dále je třeba uvést, proč se krajský úřad opíral o původní závěr MNV Luhačovice, když ani v době jeho předložení nebyl shledán dostačujícím. Podle názoru odvolacího orgánu krajský úřad nevyhodnotil svědectví předložená až po vydání výměru Ministerstva vnitra – jde zejména o svědectví [redacted] ze dne 09.04.1947, zprávu gestapa v Uherském Brodě ze dne 19.09.1940 o zatčení [redacted] dne 09.09.1940 a zprávu o jeho propuštění dne 19.09.1940, posouzení přihlášky [redacted] ze dne 03.10.1940, v níž je poukazováno na její účelovost ve vztahu k zatčení [redacted] a svědectví jmenovaného ze dne 10.07.1945.

Pokud jde o původní stanovisko Místního národního výboru v Luhačovicích, k tomuto se krajský úřad, dle svého názoru, vyjádřil dostatečně. Odvolací orgán zdůrazňuje, že jeho zamítavé stanovisko nebylo ani v době jeho předložení shledáno dostačujícím. Krajský úřad však nevycházel pouze ze samotného stanoviska, ale i ze všech materiálů, které se k němu vztahují. Ať už jde o zápis ze schůze ze dne 16.01.1946, na níž bylo přijato zamítavé usnesení, či písemnosti vztahující se k vyřizování odvolání [redacted] proti tomuto usnesení. Právě v souvislosti s vyřizováním odvolání se Místní národní výbor v Luhačovicích vyjádřil k podkladům, jež mu byly poskytnuty – nebyl to jen dotazník zasláný Okresním národním výborem v Uherském Brodě, ale i žádost [redacted] včetně příloh, vlastní spisový materiál i písemnosti předložené „obhajobou“ (tedy zřejmě právním zástupcem [redacted]). Místní národní výbor v Luhačovicích sám uvedl, že ani Okresní národní výbor v Uherském Brodě nemohl mít k dispozici více materiálů. Dále zdůrazňoval dokonalou znalost místních poměrů. Právě názor těch, kteří byli [redacted] nejbližší, byl a zůstává pro krajský úřad stěžejní. Pokud jde o změnu názoru Místního národního výboru, který se projevil v jeho stanovisku poté, co Ministerstvo vnitra věc vrátilo k došetření Okresnímu národnímu výboru v Uherském Brodě, toto má pro krajský úřad menší váhu, neboť na rozdíl od toho původní toto není nijak zdůvodněno.

Konečné stanovisko Ministerstva vnitra k žádosti Okresního národního výboru v Uherském Brodě o schválení vydaného osvědčení o národní spolehlivosti, výměr, obsahuje jen strohé zdůvodnění; jak konstatoval Nejvyšší správní soud a opakuje odvolací orgán, je nedostatečně odůvodněné. Krajský úřad však samotný výměr, skutečnosti v něm uvedené, hodnotil jen jako jedny z podkladů pro rozhodnutí. V této souvislosti vycházel také z obsahu referátníků, které tvořily podklady pro konečné rozhodnutí Ministerstva. Jedná se o písemnost označenou jako „Referátník I.“ z 10.02.1947 a informaci datovanou dnem 06.03.1947. Zhodnocení těchto podkladů je obsaženo v odůvodnění rozhodnutí čj. KUZL 16869/2015.

Odvolací orgán krajský úřad zavázal k vyhodnocení obsahu žádosti o obnovu řízení a stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu, které dle jeho názoru byly při rozhodování opomenuty. K tomu krajský úřad uvádí, že byť v odůvodnění není výslovný odkaz na tyto dva

dokumenty, s informacemi v nich uvedenými a s materiály, na které je v nich odkazováno, pracoval a tyto hodnotil.

Ve stížnosti pan [REDACTED] uvádí,

- že přihlášku o německé státní občanství byl přinucen podepsat na podzim roku 1940 pod nátlakem a za okolností zvláštního zřetele hodných,
- že mu Okresní národní výbor v Uherském Brodě vydal osvědčení o národní spolehlivosti, které Ministerstvo vnitra neschválilo a odůvodnilo to tím, že vzhledem k výsledku provedeného šetření se přihlásil za Němce, aniž k tomu byl donucen nátlakem nebo okolnostmi zvláštního zřetele hodnými,
- že tento výměr neobsahuje řádné odůvodnění ve smyslu § 68 a 70 tehdy platného zákona č. 8/1928 Sb., neboť se Ministerstvo vnitra nezabývalo jím předloženými důkazy (tyto ani nejsou zmíněny), není jasné, na základě jakých výsledků provedeného šetření a jakých úvah dospělo k rozhodnutí.

Dále pan [REDACTED] ve stížnosti shrnuje,

- že z celého řízení provedeného ONV UB a z jím vydaného osvědčení je zřejmé, že je národnosti české a že se proti českému národu nijak neprovinil, takže má právní nárok na vydání osvědčení podle § 1 odst. 4 ústavního dekretu.,
- že výměr odporuje jak spisu Okresního národního výboru v Uherském Brodě, tak spisu samotného Ministerstva vnitra.

K samotnému nátlaku je uvedeno, že nátlak a okolnosti zvláštního zřetele hodné uvedl [REDACTED] ve svém podání ze dne 04.12.1946. Od začátku roku 1940 bylo jemu a členům jeho rodiny vyhrožováno zatčením a konfiskací majetku, vyhrožování dosazením komisaře do správy lázní a města. Protože odolával, okupanti zatkli jeho vedoucího úředníka [REDACTED] a řadu dalších spoluobčanů, jeho intervence odmítali s tím, že se s ním jako s Čechem bavit nebudou a Oberlandrat [REDACTED] prohlásil, že pokud v nejbližších dnech nepřijme německé občanství, bude také zatčen, hrozil mu persekucí rodiny, s tím, že zatčení jeho vedoucího úředníka je jen začátkem. Tento nátlak potvrzuje [REDACTED], podle kterého se [REDACTED] chlubil, že jej k podpisu přihlášky donutil, a kdyby to neudělal, že by byl zatčen jako odstrašující příklad. To, že se nátlaku bránil, potvrzují ve svých vyjádřeních [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]. O nátlaku svědčí také to, že u svého právního zástupce Dr. Dolanského vystavil dvě generální plné moci, jimiž ho zmocňoval k neomezené správě veškerého svého majetku pro případ svého zatčení. Svým podpisem přihlášky zachránil lidi, svůj majetek, také lázně, které jako jediné v protektorátu neměly německého komisaře, nebyli propouštěni zaměstnanci a válku prožily bez velkých změn, čeští zaměstnanci byli uchráněni pracovního nasazení v Říši (zde odkaz na písemná prohlášení [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]). Nátlak na něj vyvrcholil v září 1940, ale začal dříve odebrání honebního lístku záhy po okupaci, odmítáním vydat mu propustku do Rakouska k návštěvě manželčiny rodiny. Počátkem 1940 na něj činil nátlak [REDACTED], prostřednictvím bývalého švagra [REDACTED]. V létě 1940 byl volán na Oberlandrat do Zlína, kde mu bylo sděleno, že jeho sňatek je neplatný a byl žádán, aby uzavřel nový, podle německých předpisů. Později se dozvěděl, že Němci chystají persekuci na něj a jeho rodinu, proto jel do Prahy, aby odvrátil hrozící nebezpečí, tam ale nebyl přijat a tentýž den se dozvěděl o zatčení [REDACTED] a dalších. Ihned se vrátil a intervenoval u [REDACTED]. Přislíbil přihlášku podepsat, toto odkládal, proto byl znovu předvolán a v říjnu 1940 přihlášku podepsal. O tom, že se podpisu přihlášky bránil, svědčí to, že i po podpisu vystupoval jako Čech, pomáhal českým lidem z německých vězení a německé persekuce, o čemž svědčí řada prohlášení, jakož i to, že

v době mezi zatčením [redacted] a dnem, kdy dal příslib podpisu přihlášky, vystavil plné moci pro [redacted]. Rodiny zatčených jej prosily, aby je zachránil a zabránil dalšímu nebezpečí (zatýkání), tomuto nátlaku podlehl.

Dále se pan [redacted] dovolává závěru trestní komise podle dekretu č. 138/1945 a nového svědectví [redacted] a [redacted]. Svědectví dalších osob - [redacted] nabídl jako důkazy už ve své žádosti z 24.10.1945, Ministerstvo vnitra je ale nevyslechlo. Dále jsou zmiňovány přípisy SNB Luhačovice, SNB Uherský Brod a MNV Luhačovice z ledna 1947, ve kterých úřady dosvědčují nátlak, stejně jako trestní komise Okresního národního výboru v Uherském Brodě. Blíže se pan [redacted] vyjadřuje ke stanovisku Místního národního výboru Luhačovice, které bylo sice původně negativní, ale to jen proto, že mu tehdy nebyly předloženy veškeré důkazy a doklady jím předložené. Zdůrazňuje, že v roce 1930 se i s celou rodinou přihlásil k národnosti české a o jeho češství svědčí také to, že když uzavřel sňatek s Rakušankou, podle českých zákonů, tato se stala Češkou, přestože měl možnost ponechat jí říšské občanství, jakož i jeho chování po podepsání přihlášky.

[redacted] se ve stížnosti dovolává § 5 ústavního dekretu, kdy k tomuto rozhodnutí je podle něj příslušný výlučně Okresní národní výbor v Uherském Brodě, nikoliv Ministerstvo vnitra, s důrazem na to, že se nikdy nepřihlásil k německé národnosti, jak to má na mysli § 1 odst. 4. Namítá, že Ministerstvo vnitra, které jej nevyslechlo a nedalo mu možnost se vyjádřit, proti vůli zákonodárce vykládá, co se rozumí nátlakem a okolnostmi zvláštního zřetele hodnými (k tomu uvádí rozbor příslušných ustanovení tehdejšího trestního zákona i občanského zákoníku).

Pokud jde o žádost o obnovu řízení ze dne 11.04.1947, tato je odůvodněna novými svědectvími [redacted] a [redacted] ze dne 08.04.1947, resp. 09.04.1947, kteří potvrzují, že zatčení [redacted] bylo v souvislosti s nátlakem na něj (Němci [redacted] a [redacted] tento nátlak doznali před [redacted]).

Krajský úřad se všemi zmiňovanými tvrzeními i podklady pracoval, což lze vyčíst z odůvodnění rozhodnutí čj. KUZL 16869/2015. Na svá vyjádření stran těchto podkladů se proto odkazuje. Výjimkou jsou jen svědectví bývalého švagra [redacted], [redacted] a [redacted], která sice pan [redacted] zmiňoval už ve své žádosti z 24.10.1945, ale která nejsou v materiálech, jež se podařilo získat, zachycena.

Jak je výše uvedeno, odvolací orgán ve svém rozhodnutí vytknul krajskému úřadu, že nevyhodnotil svědectví předložená až po vydání výměru Ministerstva vnitra, a to svědectví [redacted] ze dne 09.04.1947, zprávu gestapa v Uherském Brodě ze dne 19.09.1940 o zatčení [redacted] dne 09.09.1940 a zprávu o jeho propuštění dne 19.09.1940, posouzení přihlášky [redacted] ze dne 03.10.1940, v níž je poukazováno na její účelovost ve vztahu k zatčení [redacted] a svědectví jmenovaného ze dne 10.07.1945. Pokud jde o svědectví posledně jmenovaného, [redacted] ve svém písemném vyjádření z uvedeného data uvedl, že podle něj pan [redacted] přestoupil v lednu 1941 k německé národnosti za velkého nátlaku, jak mu on sám sdělil. V listopadu 1940 byl pan [redacted] povolán k tehdejšímu protektorovi Neurathovi do Prahy, kde na něj mělo být naléháno, aby přestoupil k Němcům, jinak mu bude zkonfiskován všechen majetek. Na rozhodnutí měl dostat 3 měsíce, nejpozději do konce února 1941. Když se ho pan [redacted] ptal na radu, řekl mu, že když přestoupí a Němci válku vyhrají, bude to dobré, když však prohrají, bude mu majetek zkonfiskován československou vládou. „Snad podlehl hrozbě, kterou jemu tehdy v Praze u Neuratha vyhrožovali, udělal nešťastný krok

a přestoupil“, uvádí [redacted] ve svém vyjádření. Byť to podle jeho názoru dělat neměl, měl jako Němec daleko větší možnosti pomáhat českým lidem, což také dělal. Pokud jde o jeho vlastní zatčení, vytáhnul ho pan [redacted] z uherskohradištského kriminálu, do kterého jej spolu s jinými „uvrtal“ tehdejší četnický odpadlík [redacted]. Byl zatčen společně s [redacted] a [redacted]. V době zatčení byl pan [redacted] mimo Luhačovice, po jeho návratu jej ale o zatčení informovala jeho ([redacted]) manželka a on se na četnické stanici informoval o příčině zatčení. Poté pověřil inspektora [redacted], aby se informoval na zemském gestapu v Brně a posléze žádal svého známého ve Vídni, aby jak za něho, tak za ostatní, intervenoval na vlivných místech. Dotyčný známý odletěl hned do Berlína přímo k Himlerovi, který potom nařídil okamžitě vyšetřování. To ukázalo, že věc byla vymyšlená a všichni byli propuštěni. Podle [redacted] byla věc [redacted] připravena na nejméně 6 měsíců a oni se po intervenci pana [redacted] dostali domů po 11 dnech. Dále se vyjadřuje k intervencím za zatčené osoby [redacted] a [redacted] a o tom, jak byl panem [redacted] brzy po zavraždění Heydricha informován, že se „nad ním stahují mraky“ a poslán na jeho statek v Lomnici u Tišnova. V závěru svého písemného vyjádření [redacted] uvádí svůj názor, že pan [redacted] změnil národnost z obavy, aby mu Němci nezkonfiskovali majetek.

Dalším, podle odvolacího orgánu opomenutým podkladem, je prohlášení [redacted] z 09.04.1947. V něm jmenovaný popisuje zatčení své a dalších osob ([redacted] a [redacted]) dne 08.09.1940 nebo 09.09.1940, a to gestapem z Uherského Hradiště. Po předání do věznice byli fotografováni a od starších vězňů se dozvěděli, že to znamená koncentrák. K jejich velkému překvapení ale byli 11. nebo 12. den propuštěni. Doma se potom dozvěděl, že to byl pan [redacted], který zakročil na různých německých místech, na gestapu, na Oberlandratu a dokonce i v Brně. Vzpomíná si, že když později mluvil s [redacted], tento mu vyprávěl o rozhovoru s velitelem německého velitelství KLV [redacted], v němž dotyčný zdůraznil souvislost mezi nimi (zatčenými) a [redacted] a že všichni mohou poděkovat jen [redacted], že se dostali ven.

Stanovisko Okresního vedení NSDAP zaznamenané v dotazníku vyplněném panem [redacted] a datované dnem 03.10.1940 obsahuje záznam, že [redacted] byl vzat jako rukojmí do vazby kvůli obtěžování německé školačky a že se ho hrabě okamžitě zastal a že tento případ mohl být podnětem k tomu, že jako on ([redacted]), tak jeho paní se přihlásili k Němcům. Podle krajského úřadu nelze z tohoto jednoznačně usuzovat, že [redacted] byl zatčen právě z důvodu nátlaku na pana [redacted], když podle vyjádření samotného [redacted] šlo o akci gestapáka [redacted]. Nadto ve stanovisku je uvedeno, že se k Němcům přihlásil nejen pan [redacted], ale i jeho manželka, což se nezakládá na pravdě (to vyloučili oba uvedení, nebyly nalezeny žádné materiály, které by pro to svědčily a po celou dobu řízení se vychází z toho, že [redacted] Fragebogen nikdy nepodepsala). Prohlášení [redacted] jen potvrzuje, že on a další zatčení byli propuštěni zásluhou pana [redacted]. Na vyhodnocení svědectví [redacted] krajský úřad odkazuje na své předchozí rozhodnutí. Zprávy o zatčení [redacted] dne 09.09.1940 a o jeho propuštění dne 19.09.1940 dokládají zatčení a propuštění jmenovaného.

K podmínkám pro vydání osvědčení o národní spolehlivosti ve smyslu ustanovení § 1 odst. 4 ústavního dekretu patří česká, slovenská nebo jiná slovanská národnost žadatele, přihlášení se k německé nebo maďarské národnosti pod nátlakem nebo donucením okolnostmi zvláštního zřetele hodnými a národní spolehlivost.

Pan [redacted] za hlavní důvod, který ho vedl k podpisu Fragenbogenu, uvedl zatčení lesního rady [redacted] a právě okolnosti zatčení jmenovaného a dalších občanů Luhačovic a jejich propuštění poté, co Oberlandratovi [redacted] učinil příslib podpisu přihlášky, zmiňuje jako nátlak, který jej k podpisu skutečně donutil. To ostatně vyplývá i z vyjádření [redacted], [redacted] a akcentuje to i odvolací orgán. [redacted] měl Němec [redacted] potvrdit, že byl z vězení propuštěn zásluhou [redacted], a podle dalšího Němce [redacted] šlo v případě [redacted] o jeho získání za Němce pod pohrůzkami. [redacted] zmiňuje zásluhu [redacted] na jeho propuštění a to, co se dozvěděl od [redacted] – tvrzení [redacted]. Nicméně i po opětovném vyhodnocení všech podkladů rozhodnutí krajský úřad nátlak ve smyslu § 1 odst. 4 ústavního dekretu za prokázaný nemá. Nijak přitom nepochybně události týkající se zatčení [redacted] a dalších občanů Luhačovic, jejich propuštění a intervence pana [redacted], kterými se o propuštění zasadil. Nicméně nátlakem ve smyslu uvedeného ustanovení jej neshledal.

Mimo důvodů uvedených již v rozhodnutí čj. KUZL 16869/2015 vychází i z vyjádření samotného [redacted], který ze všech zatčených, ale i luhačovických občanů, měl k panu [redacted] nejbližší a byl tak patrně nejvíce informován, což ostatně odpovídá i tomu, jak podrobně se ke svému zatčení, ale zejména propuštění, vyjádřil. Ten však své zatčení a přestoupení [redacted] k Němcům do souvislosti nedává. Naopak podle něj pan [redacted] podlehl dřívějšímu naléhání Neuratha z obavy o konfiskaci majetku. Krajský úřad měl v úmyslu zadat u Historického ústavu Akademie věd České republiky zpracování odborného posudku stran vyhodnocení nátlaku ve všech historických a právních souvislostech, který by mohl přispět k odstranění vlastních pochybností. O tomto záměru byl odvolací orgán informován. Nicméně než mohl být požadavek zadán, odvolací orgán na základě žádosti právní zástupkyně žadatelky učinil opatření proti nečinnosti krajského úřadu a přikázal mu o žádosti rozhodnout do 14.03.2016. Protože zpracování odborného posudku by bylo časově náročnější, než byla stanovena lhůta pro rozhodnutí, krajský úřad již k opatření tohoto podkladu rozhodnutí nepřistoupil.

Krajský úřad tak setrvává na svém názoru, že nebyl prokázán nátlak, v důsledku kterého by pan [redacted] v září 1940 podepsal dotazník ke zjištění německé národní příslušnosti a na základě kterého mu dne 06.02.1941 byl vydán průkaz o německé státní příslušnosti, v důsledku čehož došlo k pozbytí československého státního občanství. Za spolehlivě zjištěnou má naopak českou národnost jmenovaného a nadále je toho názoru, že pan [redacted] i poté, co se stal Němcem, nijak nevystupoval proti českému národu, ale své postavení využíval v jeho prospěch. K tomu se krajský úřad odkazuje na zdůvodnění obsažené v rozhodnutí čj. KUZL 16869/2015.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení odvolání k Ministerstvu vnitra, a to podáním učiněným u Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru právního a Krajského živnostenského úřadu.

Mgr. Andrea Polehlová
vedoucí oddělení státního občanství a přestupků

Vyhotovuje se: 2x

1x [REDACTED], prostřednictvím právní zástupkyně – do DS
1x spis Krajského úřadu Zlínského kraje